

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Būkite pavyzdžiu ir šviesa

Sekdami Gelbėtojo pavyzdžiu turėsime galimybę būti šviesa kitų gyvenime.

Broliai ir seserys, kaip gera vėl būti kartu su jumis. Kaip jau žinote, nuo praeito susitikimo balandžio mėnesį, liūdėjome netekę trijų mūsų mylimų apaštalų: prezidento Boido K. Pakerio, vyresniojo L. Tomo Perio ir vyresniojo Ričardo G. Skoto. Jie sugrįžo į savo dangiškuosius namus. Ilgimės jų. Esame labai dėkingi už jų parodytą Kristaus meilę ir už mums visiems paliktus įkvėptus mokymus.

Nuoširdžiai sveikiname naujus apaštalus: vyresnįjį Ronaldą A. Resbandą, vyresnįjį Garį E. Styvensoną ir vyresnįjį Deilą Dž. Renlandą. Šie vyrai yra gerai paruošti eiti šias svarbias pareigas, kurioms yra pašaukti.

Neseniai skaitydamas ir apmąstydamas Raštus įsiminiau porą ištraukų. Abi jas žinome. Pirmoji yra iš Kalno pamokslo: „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“¹ Antrąją ištrauką prisiminiau apmąstydamas pirmosios prasmę. Ji yra iš apaštalo Pauliaus

laiško Timotiejui: „Būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, dvasia, tikėjimu, skaistumu.“²

Manau, kad antroji ištrauka paaiškina, bent didesne dalimi, kaip įgyvendinti pirmąją. Pavyzdžiais tikintiesiems tampame pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją gyvendami žodžiu, elgesiu, meile, dvasia, tikėjimu ir skaistumu. Jei taip darysime, tai mūsų šviesa švies kitiems.

Kiekvienas iš mūsų į žemę atėjome turėdami Kristaus Šviesą. Jei seksime Gelbėtojo pavyzdžiu ir gyvensime, kaip Jis gyveno ir mokė, tai mūsų šviesa skaisčiai švies mumyse ir nušvies kelią kitiems.

Apaštalas Paulius išvardija šešias tikinčiojo savybes – savybes, kurios leis šviesti mūsų šviesai. Pakalbėkime apie kiekvieną jų.

Pirmiausia pakalbėsiu apie dvi pirmąsias savybes – būti pavyzdžiu žodžiu ir elgesiu. Mūsų sakomi žodžiai gali pakylėti ir įkvėpti arba įskaudinti ir pažeminti. Šiandiniame pasaulyje gausu nešvankybų, kurios, rodos, pasitinka mus už kiekvieno kampo.

Sunku neišgirsti, kaip atsainiai ir neapgalvotai tariami Dievybės vardai. Atrodo, kad grubūs išsireiškimai tampa neatsiejama televizijos, filmų, knygų ir muzikos dalimi. Į vieną surišamos tiek šmeižikiškos pastabos, tiek pikta retorika. Kalbėkime vieni su kitais meilingai ir pagarbiai, visuomet savo kalbą išlaikydami švarią ir vengdami užgaulių ar skaudžių žodžių bei komentarų. Sekime pavyzdžiu Gelbėtojo, kuris visos Savo tarnystės metu kalbėjo tolerantiškai ir švelniai.

Kita Pauliaus minima savybė yra meilė, kuri apibrėžiama kaip „tyra Kristaus meilė“³. Esu įsitikinęs, kad mūsų įtakos sferoje yra vienišų, sergančių ir į neveltį puolusių žmonių. Turime progą jiems padėti ir pakylėti jų dvasią. Gelbėtojas teikė vilties jų praradusiems, stiprino tuos, kurie buvo nusilpę. Jis gydė ligonius; Jo dėka luošieji vaikščiojo, aklieji regėjo, o kurtieji girdėjo. Jis netgi prikėlė iš mirusiųjų. Visos Savo tarnystės metu Jis rodė meilę kiekvienam stokojančiam. Sekdami Jo pavyzdžiu laimsime tiek kitų, tiek ir savo gyvenimus.

Toliau – turime būti pavyzdžiai dvasia. Manau, kad tai reiškia stengtis gyvenime būti maloningam, dėkingam, atlaidžiam ir geram. Šios savybės suteiks dvasios, galinčios palytėti mūsų aplinkinius. Daug metų turėjau progą bendrauti su daugybe tokią dvasią turinčių žmonių. Būdami su jais patiriame išskirtinius jausmus – jausmus, kurie skatina norėti būti šalia jų ir sekti jų pavyzdžiu. Jie spinduliuoja Kristaus Šviesą ir padeda pajusti Jo meilę mums.

Kad pailustruočiau, kaip kiti pamato iš tyros ir mylinčios dvasios

kylančią šviesą, papasakosiu jums vieną seną nutikimą.

Tąkart Bažnyčios vadovai susitiko su pareigūnais Jeruzalėje, kad aptartų žemės nuomos sutartį – žemės, ant kurios bus statomas Bažnyčios centras Jeruzalėje. Kad gautų reikiamus leidimus, Bažnyčia turėjo sutikti, kad centre būsiantys mūsų nariai neužsiims misionieriška veikla. Sudarius sutartį, vienas Bažnyčią ir jos narius gerai pažįstantis Izraelio pareigūnas pridūrė žinąs, kad Bažnyčia laikysis susitarimo nemisionieriauti. „Bet, – tarė jis, turėdamas omenyje centrą lankysiančius studentus, – ką darysime su šviesa jų akyse?“⁴ Tad tegul toji ypatinga šviesa visuomet šviečia mumyse, kad ją atpažintų ir vertintų kiti.

Būti pavyzdžiu tikėjimu reiškia pasikliauti Viešpačiu ir Jo žodžiu. Tai reiškia, kad turime turėti ir puoselėti tokius įsitikinimus, kurie nukreiptų mūsų mintis ir veiksmus. Mūsų tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Dangiškuoju Tėvu turės įtakos viskam, ką darome. Šių dienų sąmyšio, prieštaringos sąžinės ir kasdieninio gyvenimo suirutės apsuptyje patvarus tikėjimas taps mūsų gyvenimo inkaru. Atminkite, kad prote vienu metu negali būti tikėjimas ir abejonė, nes viena išveja kitą. Pakartosiu tai, kas nuolat sakoma: jei norime įgyti ir išlaikyti tikėjimą, turime skaityti, studijuoti ir apmąstyti Raštus. Būtina per maldą bendrauti su Dangiškuoju Tėvu. Negalime ignoruoti šių dalykų, nes priešininkas ir jo pulkai neatlyždami ieško plyšio mūsų šarvuose ar tikėjimo nuosmukio. Viešpats pasakė: „Stropiai ieškokite, visada melskitės ir būkite tikintys, ir viskas išeis jums į gera.“⁵

Galiausiai turime būti tyri, tai reiškia turime būti švarūs kūnu, protu ir dvasia. Žinome, kad mūsų kūnas yra šventykla, ir turime su juo elgtis pagarbiai. Savo protą turime užpildyti pakylėjančiomis ir tauriomis mintimis, ir neleisti jų niekam užteršti. Kad Šventoji Dvasia būtų mūsų nuolatinė bendražygė, turime būti verti. Broliai ir seserys, tyrumas suteiks proto ramybės ir padarys mus vertus gauti

Gelbėtojo pažadus. Jis pasakė: „Palaiminti tyraširdžiai; jie regės Dievą.“⁶

Jei būsime geri pavyzdžiai žodžiu, elgesiu, meile, dvasia, tikėjimu ir tyrumu, tai būsime verti vadintis pasaulio šviesa.

Leiskite jums, ir ypač mūsų jauniui, pasakyti, kad pasauliui vis tolsiant nuo mylinčio Dangiškojo Tėvo mums duotų principų ir nurodymų, mes tikrai išsiskirsime iš minios, nes būsime kitokie. Mes išsiskirsime, nes rengsimės kukliai. Mes išsiskirsime, nes nekalbėsime nešvankybų ir nevertosime mūsų kūnus žalojančių medžiagų. Mes išsiskirsime, nes vengsime nepadoraus humoro ar vulgarių pastabų. Mes išsiskirsime, nes būsime nusprendę į savo mintis neįsileisti tų žiniasklaidos dalykų, kurie yra niekingi ir žeminantys, ir kurie iš mūsų namų ir mūsų gyvenimų išvys Dvasią. Mes tikrai išsiskirsime su morale susijusiais pasirinkimais – pasirinkimais, kurie bus paremti Evangelijos principais ir standartais. Tai, kas mus išskiria iš pasaulio daugumos, taip pat suteiks mums tokios šviesos ir tokios dvasios, kuri švies vis tamsėjančiame pasaulyje.

Būti kitokiam ir minioje būti vieninteliam dažniausiai yra sunku. Natūralu baimintis to, ką kiti pagalvos ar pasakys. Paguos šie žodžiai iš Psalmyno: „Viešpats mano šviesa ir išgelbėjimas, tad ko turėčiau bijotis? Viešpats mano gyvenimo tvirtovė, tad prieš ką turėčiau drebėti?“⁷ Jei Kristų padarysime savo gyvenimo centru, tai mūsų baimės pakeis drąsa.

Gyvenimas niekam iš mūsų nėra lengvas, ir kartais mus užgriūnantys žadą atimantys iššūkiai ir sunkumai užgesina mūsų šviesą. Tačiau, padėdami Dangiškojo Tėvo ir kitų, galime atgauti tą šviesą, kuri vėl apšvies tiek mūsų, tiek kitų, kuriems jos reikės, kelią.

Tai pailiuosiu jaudinančiais žodžiais iš vieno prieš daugelį metų perskaityto eilėraščio:

*„Nakty išvydau pašalietį
Su užgesintu žibintu.“*

*Sustojęs leidau užsidegti
Nuo manojo šviesių liepsnų.*

*Vėliau pakilo siaubo vėjas
Ir žemę maišė su dangum,
O kai tos negandos praėjo,
Likau su užgesintu žibintu!*

*Bet tąsyk grįžo pašalietis
Su žiebtuoju žibintu!
Jis ištiesė man brangią liepsną –
Tad dega vėl širdis džiaugsmu!“⁸*

Mano broliai ir seserys, kasdien aplink mus yra daugybė progų švytėti, kad ir kur būtume. Sekdami Gelbėtojo pavyzdžiu turėsime galimybę būti šviesa kitų gyvenime – ar tai būtų mūsų šeimos nariai ir draugai, ar mūsų kolegų darbe, šiaip pažįstami, ar visiškai nepažįstami.

Kiekvienam iš jūsų sakau, kad esate Dangiškojo Tėvo sūnus ir dukra. Iš Jo akivaizdos į šią žemę trumpam atėjote tam, kad atspindėtumėte Gelbėtojo meilę ir mokymus bei drąsiai šviestumėte taip, kad visi matytų. Jei pasibaigus mūsų laikui žemėje būsite padarę savo dalį, gausite šlovingą palaiminimą sugrįžti ir gyventi su Juo per amžius.

Kokie raminantys yra šie Gelbėtojo žodžiai: „Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“⁹ Liudiju apie Jį. Jis yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas, mūsų Užtarėjas pas Tėvą. Jis – mūsų Pavyzdys ir mūsų stiprybė. Jis yra toji „šviesa, kuri šviečia tamsoje“¹⁰. Kad visi, girdintys mano balsą, prisiektų sekti Juo ir tokiu būdu taptų šviesa pasauliui – to meldžiu Jo šventu vardu, paties Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

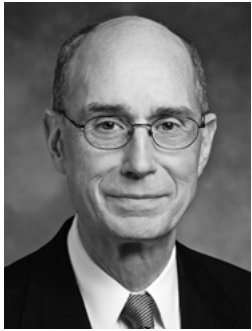
IŠNAŠOS

1. Mato 5:16.
2. 1 Timotiejui 4:12.
3. Moronio 7:47.
4. Žr. Džeimsas E. Faustas, „Šviesa jų akyse“, 2005 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
5. Doktrinos ir Sandorų 90:24.
6. Mato 5:8.
7. Psalmių 27:1.
8. Lon Woodrum, „Lamps,” *The Lighted Pathway*, Oct. 1940, 17.
9. Jono 8:12.
10. Doktrinos ir Sandorų 6:21.

Mūsų laikų mokymai

Nuo 2015 m. lapkričio iki 2016 m. balandžio mėn. ketvirtų sekmadienių Melchizedeko kunigystės ir Paramos bendrijos pamokas reikia ruošti pagal vieną ar daugiau 2015 m. spalio visuotinės konferencijos kalbų. 2016 m. balandžio mėnesį galima ruošti pagal 2016 m. balandžio arba 2015 m. spalio visuotinių konferencijų kalbas. Kalbas turi parinkti kuolo ar apygardos prezidentai arba šią atsakomybę jie gali pavesti vyskupams ar skyrių prezidentams.

Konferencijos kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti internete adresu conference.lds.org.

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Šventoji Dvasia kaip jūsų bendražygė

Jei gyvename vertai, Dvasios palaiminimas lydi mus ne kartais, bet visada.

Mano brangūs broliai ir seserys, esu dėkingas, galėdamas drauge su jumis šią šabo dieną būti Viešpaties Bažnyčios konferencijoje. Aš, kaip ir jūs, jaučiau Dvasią – Šventąją Dvasią, liudijančią čia kalbėtą ir dainuotą žodžių tikrumą.

Šiandien esu pasirengęs sustiprinti jūsų troškimą ir pasiryžimą atsiimti krikšto metu mums pažadėtą dovaną. Kai buvome patvirtinami, girdėjome žodžius: „Priimk Šventąją Dvasią.“¹ Nuo tos akimirkos mūsų gyvenimai amžiams pasikeitė.

Jei gyvename vertai, Dvasios palaiminimas mus lydi ne kartais – pavyzdžiui, tokiomis nuostabiomis akimirkomis, kokias patiriame šiandien, – bet visada. Kaip pildosi šis pažadas, žinote iš sakramento maldos žodžių: „O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo, kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie

pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems.“

O tada seka šis šlovingas pažadas: „Kad jo Dvasia *visuomet* būtų su jais“ (DS 20:77; kursyvas pridėtas).

Tai, jog Dvasia visuomet bus su mumis, reiškia, kad Ji nuolat ves ir vadovaus mums kasdieniniame gyvenime. Pavyzdžiui, Dvasia mus gali perspėti ir padėti atsispirti pagundai daryti bloga.

Vien dėl šios priežasties nesunku suprasti, kodėl Dievo tarnai stengėsi sustiprinti mūsų norą sakramento susirinkimuose garbinti Dievą. Jei su tikėjimu priimsime sakramentą, Šventoji Dvasia galės saugoti mus ir mūsų artimuosius nuo stiprėjančių ir vis dažnėjančių pagundų.

Šventosios Dvasios bendrystė gerį padaro dar patrauklesnį, o pagundas – mažiau veiksmingas. Vien to turėtų pakakti, kad pasiryžtume būti verti nuolatinės Dvasios bendrystės.

Kaip Šventoji Dvasia sustiprina mus prieš blogį, taip Ji suteikia mums galios atskirti tiesą nuo apgaulės.

Svarbiausias tiesas patvirtinti gali tik Dievo apreiškimas. Žmogiško mąstymo ir fizinių pojūčių nepakanka. Gyvename laikotarpiu, kai net išminčiausiems sunku atskirti tiesą nuo gudrios apgaulės.

Viešpats mokė savo apaštalą Tomą, kuris norėjo gauti fizinius Viešpaties Prisikėlimo įrodymus paliesdamas Jo žaizdas, kad apreiškimas yra patikimesnis įrodymas: „Jėzus jam ir sako: Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ (Jono 20:29.)

Namo pas Dievą mus vedančios tiesos patvirtinamos Šventąja Dvasia. Negalime nuvykti į giraitę ir pamatyti, kaip Tėvas ir Sūnus kalbasi su jaunuoju Džozefu Smitu. Joks fizinis įrodymas, joks loginis argumentas neįrodys, kad Elijas atėjo, kaip buvo pažadėta, perduoti kunigystės raktus, kuriuos dabar turi ir naudoja dabartinis pranašas Tomas S. Monsonas.

Tiesa patvirtinama tam Dievo sūnui arba dukrai, kurie pasinaudojo teise gauti Šventąją Dvasią. Kadangi apgaulė ir melą galime sutikti bet kada, mums reikia pastovios Tiesos Dvasios įtakos, kad mūsų neužvaldytų abejonės.

Būdamas Dvylikos Apaštalų Kворumo nariu Džordžas K. Kenonas mus ragino nuolat siekti, kad su mumis būtų Dvasia. Jis pažadėjo, ir aš taip pat pažadu, kad jei eisime ta kryptimi, tai „mums niekada netrūks [tiesos] pažinimo“, mes „niekada neliksime abejonėse ar tamsoje“, mūsų „tikėjimas bus stiprus, [mūsų] džiaugsmui [...] nieko netrūks“².

Tos nuolatinės Šventosios Dvasios bendrystės teikiamos pagalbos mums reikia ir dėl kitos priežasties. Galime netikėtai netekti artimo žmogaus. Šventoji Dvasia liudija apie mylinčio

Dangiškojo Tėvo ir prisikėlusio Gelbėtojo realumą ir suteikia vilties bei paguodos praradus artimą žmogų. Mirus artimajam šis liudijimas turi būti gyvybingas.

Taigi dėl daugybės priežasčių pastovi Šventosios Dvasios bendrystė mums yra būtina. Mes jos trokštame, tačiau iš patirties žinome, kad nėra lengva ją išlaikyti. Kasdien kiekvienas padarome, pasakome arba pagalvojame apie ką nors, kas gali įžeisti Dvasią. Viešpats mokė mus, kad Šventoji Dvasia bus mūsų nuolatinė bendražygė, kai mūsų širdys prisipildys meilės ir kai dorybė nepaliaujamai puoš mūsų mintis (žr. DS 121:45).

Noriu padėšinti tuos, kam sunkiai sekasi gyventi pagal Šventosios Dvasios bendrystės užsitikrinimui reikalingus aukštus reikalavimus. Kažkada jautėte Šventosios Dvasios įtaką. Gal jums tai nutiko šiandien.

Su šiomis įkvėpimo akimirkomis galite elgtis kaip su Almos aprašyta tikėjimo sėkla (žr. Almos 32:28). Pasodinkite kiekvieną. Tai padaryti galite veikdami pagal pajustą įkvėpimą. Vertingiausias įkvėpimas būtų sužinoti Dievo valią jums. Jei tai dešimtinės mokėjimas arba apsilankymas pas gedintį draugą, privalote tai daryti. Kad ir kas tai būtų, darykite tai. Kai parodysite norą paklusti, Dvasia jums leis pajusti, ką dar Dievas nori, kad padarytumėte dėl Jo.

Kai paklusite, Dvasios skatinami jausmai pasireikš dažniau, vis artėdami ir artėdami link nuolatinės bendrystės. Jūsų galia rinktis tiesą augs.

Galite atskirti, ar jausmai, skatinantys veikti dėl Dievo, yra iš Dvasios, ar jūsų pačių. Kai jausmai sutampa su tuo, ką sakė Gelbėtojas ir Jo gyvieji pranašai bei apaštalai, galite drąsiai jiems paklusti. Tada Viešpats atsiųs Savo Dvasią lydėti jus.

Pavyzdžiui, jei patiriate dvasinį jausmą, skatinantį gerbti šabo dieną, ypač kai tai sunkiai sekasi, Dievas atsiųs savo Dvasią padėti jums.

Tokios pagalbos sulaukė mano tėvas prieš kelerius metus darbo

reikalais išvykęs į Australiją. Sekmadienį jis buvo vienas ir norėjo priimti sakramentą. Apie pastarųjų dienų šventųjų susirinkimus jam nepavyko rasti jokios informacijos. Taigi jis tiesiog pradėjo eiti. Kiekvienoje sankryžoje jis meldėsi, klausdamas, kuria kryptimi eiti. Taip valandą laiko vaikščiojęs skirtingomis kryptimis, jis sustojo pasimelsti. Tada pajuto raginimą eiti konkrečia gatve. Netrukus jis išgirdo iš pirmo aukšto netoliese stovėjusiam gyvenamajame name sklindančią giesmę. Pažvelgęs pro langą, jis pamatė keletą žmonių, sėdinčių prie stalo, ant kurio buvo balta staltiesė ir sakramento padėklai.

Nors jums tai gali neatrodyti ypatinga, bet jam tai daug reiškė. Jis žinojo, kad išsipildė sakramento maldos pažadas: „Visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems; kad jo Dvasia visuomet būtų su jais“ (DS 20:77).

Tai tik vienas pavyzdys, kai jis meldėsi ir per Dvasią sužinojęs padarė tai, ko iš jo norėjo Dievas. Jis metų metus tai darė, kaip ir mes tai darysime. Jis niekada nekalbėjo apie savo dvasingumą. Jis tik nuolat dėl Viešpaties darė mažus dalykus, kuriuos daryti jautėsi įkvėptas.

Jei tik kokias pastarųjų dienų šventųjų grupę prašė jį pasisakyti, jis kalbėjo. Nesvarbu, ar tai buvo dešimt ar penkiasdešimt žmonių, ir kiek jis buvo pavargęs. Kaskart, kai tik Dvasia jį paragindavo, jis liudydavo apie Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią bei pranašus.

Aukščiausi jo pašaukimai Bažnyčioje buvo Bonevilio kuolo Jutoje aukštojoje taryboje; ten jis ravedavo piktžoles kuolo ūkyje ir vesdavo pamokas sekmadieninėje mokykloje. Metų metus, kai jam to reikėjo, Šventoji Dvasia būdavo su juo kaip bendražygė.

Stovėjau šalia tėvo ligoninės palatoje. Mano mama, jo žmona 41 metus, gulėjo mirties patale. Kelias valandas prie jos budėjome. Pradėjome matyti, kaip jos veide nyksta skausmo raukšlės. Rankų pirštai, prieš tai sugniaužti

į kumštį, atsipalaidavo. Rankos nusileido prie šonų.

Dešimtmečius ją kamavę vėžio sukelti skausmai baigėsi. Jos veide mažiau ramybę. Ji kelis kartus trumpai įkvėpė, aiktėlėjo ir sustingo. Stovėjome laukdami, ar ji dar kartą įkvėps.

Galiausiai tėtis tyliai pasakė: „Maža mergaitė sugrįžo namo.“

Jis neliejo ašarų. Tai buvo dėl to, kad Šventoji Dvasia jam seniai davė aiškiai suprasti, kas ji buvo, iš kur atėjo, kuo tapo ir kur turėjo išeiti. Dvasia jam daug kartų liudijo apie mylintį Dangiškąjį Tėvą, apie mirties galią įveikusį Gelbėtoją ir apie užantspaudavimo šventykloje su žmona ir šeima tikrumą.

Seniai prieš tai Dvasia patikino jį, kad jos gerumas ir tikėjimas parengė ją sugrįžti į dangiškuosius namus, kuriuose ji bus prisiminta kaip nuostabus pažado vaikas ir šlovingai priimta namo.

Mano tėčiui tai buvo daugiau nei vien viltis. Šventosios Dvasios dėka tai tapo realybe.

Kai kas galėtų pasakyti, kad dangiškųjų namų vaizdiniai tebuvo mieli sentimentai, miglotos netektį patyrusio vyro mintys. Bet amžinąją tiesą jis sužinojo tuo vieninteliu būdu, kuriuo ją galima sužinoti.

Visą savo suaugusiojo gyvenimą jis, būdamas mokslininkas, ieškojo materialiojo pasaulio tiesų. Jis pakankamai gerai naudojosi mokslo įrankiais, kad būtų gerbiamas kolegų visame pasaulyje. Daugelis jo pasiekimų chemijoje buvo pasekmė to, kaip jis įsivaizdavo judant molekules, o po to savo vizijas patvirtindavo laboratoriniais eksperimentais.

Tačiau ieškodamas jam ir daugeliui mūsų svarbios tiesos jis elgėsi kitaip. Tik per Šventąją Dvasią žmones ir įvykius galime matyti taip, kaip juos mato Dievas.

Ši dovana buvo jaučiama ir ligoninėje po jo žmonos mirties. Surinkome mano mamos daiktus, kad nuneštume namo. Tėtis stabtelėdavo padėkoti kiekvienai slaugytojai ir daktarui, kuriuos sutikome eidami

link automobilio. Prisimenu, kaip šiek tiek sudirgęs maniau, kad gedėdami turėtume būti vieni.

Dabar aš suprantu, kad viską jis matė taip, kaip Šventoji Dvasia norėjo jam parodyti. Jis matė tuos žmones tarsi Dievo angelus, siųstus rūpintis jo mylimąja. Galbūt save jie laikė sveikatos apsaugos profesionalais, bet tėtis dėkojo jiems už tarnavimą Gelbėtojiui.

Šventosios Dvasios įtaka vis dar buvo su juo, kai atvykome į mano tėvų namus. Svetainėje pakalbėjome keletą minučių. Tėtis atsiprašė turės eiti į šalia esantį savo miegamąjį.

Po kelių minučių jis sugrįžo į svetainę. Jis maloniai šypsojosi. Priėjęs prie mūsų tyliai tarė: „Bijojau, kad Mildred į dvasių pasaulį atvyks viena. Maniau, kad minioje ji jausis pasimetusi.“

Tada jis džiugiai tarė: „Ką tik pasimeldžiau. Žinau, kad su Mildred viskas gerai. Ten ją pasitiko mano motina.“

Pamenu, jam tai pasakius nusišypsojau, įsivaizduodamas senele, pašokančią savo trumpomis kojomis ir pasileidžiančią bėgte per minią, kad laiku spėtų pasitikti atvykstančią marčią.

Taigi, viena iš priežasčių, kodėl mano tėvas prašė ir gavo tokią

paguodą, buvo ta, kad nuo pat vaikystės visą gyvenimą meldėsi tikėdamas. Jis gaudavo paguodžiančius ir nukreipiančius atsakymus, ateinančius į jo širdį. Jis ne tik turėjo įprotį melstis, bet išmanė Raštus ir šiuolaikinių pranašų žodžius. Taigi jis atpažindavo jam pažįstamus Dvasios kuždesius, kuriuos gal ir jūs jautėte šiandien.

Šventosios Dvasios bendrystė ne tik guosdavo ir nukreipdavo jį. Dėl Jėzaus Kristaus Apmokėjimo Ji pakeitė jį. Jei priimame pažadą, kad Dvasia visuomet bus su mumis, Viešpats gali mus apvalyti, o to reikia didžiausiai iš visų Dievo dovanų – amžinajam gyvenimui (žr. DS 14:7).

Prisiminkite Gelbėtojo žodžius: „Dabar, tai įsakymas: atgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, ir ateikite pas mane, ir priimkite krikštą mano vardu, idant būtumėte pašventinti Šventosios Dvasios priėmimu, kad stotumėte be dėmės priešais mane paskutinią dieną“ (3 Nefio 27:20).

Tie įsakymai ateina su šiuo Viešpaties pažadu:

„Ir dabar, iš tiesų, iš tiesų sakau tau: pasitikėk ta Dvasia, kuri veda daryti gera, – taip, elgtis teisingai, vaikščioti nuolankiai, teisti teisiai; ir tai yra mano Dvasia.“

Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: aš tau suteiksiu savo Dvasios, kuri apšvies tavo protą, kuri pripildys tavo sielą džiaugsmo“ (DS 11:12–13).

Liudiju jums, kad Dievas Tėvas gyvas, kad prisikėlęs Jėzus Kristus veda savo Bažnyčią, kad Prezidentas Tomas S. Monsonas turi visus kunigystės raktus ir kad per Šventąją Dvasią teikiamas apreiškimas veda ir palaiko Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią ir jos nuolankius narius.

Aš taip pat liudiju jums, kad šiuos nuostabius vyrus, kuriuos šiandien girdėjote kalbant kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytojus, tarnauti Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariais pašaukė Dievas. Žinau, kad juos pašaukdamas Prezidentas Monsonas buvo vedamas Dvasios. Klausant jų kalbų ir liudijimų, Šventoji Dvasia patvirtino jums tai, ką dabar jums sakau. Juos pašaukė Dievas. Palaikau ir myliu juos, ir žinau, kad Viešpats juos myli ir palaikys tarnystėje. Visa tai darau Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 20.3.10.
2. Žr. George Q. Cannon, in “Minutes of a Conference,” *Millennial Star*, May 2, 1863, 275–76.